

да ны погубать днесъ. Да умремъ, Менторе, да умремъ. Това є едно утѣшеніе за мене да умра наедно съ тебе; невозможно да се сопротивимъ на тья зѣлны волны, за да сохранимъ животъ нашъ.

Менторъ отговори, истинное и дерзновенное мужество нахожда секога нѣкое средство за избавленіе. Не є доволно да буде челоуѣкъ готовъ да приіме смерть сосъ тишину; требова, безъ да се бои отъ нея да положи всю силу свою за да ю отдалечи отъ себе си. Да земемъ ты и азъ едно отъ тья велики сѣдалища корабленниковъ, додѣ тья многочисленни челоуѣцы боязливи и немужественни оплакуватъ животъ свой безъ да трасатъ нѣкое средство да го сохранять, ные да не губимъ ни єдну минуту за да избавимъ нашій. Абіе взе єдну сѣкиру, пресѣче мацу коя се бѣше строшила отъ силныхъ вѣтровъ и като стоеше надвѣсена верху воду наедно съ корабля хвърляю вонъ изъ корабля, и скокна и онъ на нея мужду грозныя волны, призывае ме на име, и ободрява ме да му послѣдувамъ: онъ бѣше като єдинъ голѣмъ дубъ біемъ силно отъ всѣхъ вкупѣ вѣтровъ, кои ищатъ да го повредатъ, остае недвижимъ на крѣпкія и долбовія свои корени, щото вѣтренная устремленія не окончатъ друго нѣщо, само да му развѣяватъ листы: подобно и Менторъ, не само постоянь се гледаше и дерзновець, но и весель и кротоць, като да владѣеше вѣтромъ и мори. Азъ му послѣдовахъ абіе. А кои не щеше му послѣдува подкрѣплемъ отъ него?

Ные плавахме управляюще и держаще оную мацу, коя ни даваше голѣму помощь, понеже можехме да сѣдимъ верху нея; а коли бѣхме пловали